

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9So/133/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200515
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200515.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci navrhovateľa: U. Y., bytom B. X, B. proti odporkyni: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o úrazovú rentu, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. júla 2012, č. k. 20Sd/108/2012-16, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. júla 2012, č. k. 20Sd/108/2012-16, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva

Odôvodnenie

Krajský súd rozsudkom z 24. júla 2012, č. k. 20Sd/108/2012-16, potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo XXXX-X/XXXX/Q. zo 14. marca 2012, ktorým rozhodla, že navrhovateľ nemá nárok na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č.461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“), pretože v dôsledku pracovného úrazu, ktorý utrpel dňa 30. septembra 2008, nemá viac ako 40 %-ný pokles pracovnej schopnosti, pokles jeho pracovnej schopnosti v dôsledku pracovného úrazu je v rozsahu 40 %. Krajský súd si osvojil závery posudkových lekárov, v dôsledku pracovného úrazu u navrhovateľa nevzniklo žiadne trvalé obmedzenie, miera poklesu pracovnej schopnosti na účely úrazovej renty je u neho v rozsahu 40 % a navrhovateľ môže aj po uvedenom úraze vykonávať pôvodné pracovné zaradenie mechanika, údržbára a majstra.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho zdravotný stav bol posudkovými lekármi nesprávne posúdený v rozpore s lekáorskými nálezmi. Poukázal na skutočnosť, že nemôže vykonávať predchádzajúcu činnosť a ani súčasnú prácu vodiča dodávky a zásobovača. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie odporkyne a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby najvyšší súd rozsudok súdu prvého stupňa ako správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 250l ods. 2 a § 250ja ods. 2 O.s.p., preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne o nároku navrhovateľa na úrazovú rentu podľa § 88 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Podľa § 88 ods. 1 zákona poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti") a nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že navrhovateľ utrpel v roku 2008 pracovný úraz. V danej veci bola spornou otázka, či v dôsledku pracovného úrazu má navrhovateľ viac ako 40 %-ný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca.

Podľa § 88 ods. 3 zákona pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami

Z obsahu spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu odporkyne mal aj odvolací súd za preukázané, že navrhovateľ v čase pracovného úrazu bol zamestnaný ako mechanik, údržbár, majster. Dňa 30. septembra 2008 utrpel pracovný úraz pravého predkolenia a členka, zlomenina bola opakovane operačne riešená. Vo februári 2012 úrazový chirurg pri kontrolnom vyšetrení popisuje hypotrofiu svalstva stehna a lýtky ťažkého stupňa s obmedzením funkcie kolena a členka pravej dolnej končatiny ľahkého stupňa. Koleno je bez prejavov nestability, úrazový chirurg odporučil plnú záťaž pravej dolnej končatiny. Pre udávané zakopávanie pravou dolnou končatinou a trpnutie na vnútornej strane členka bolo realizované aj EMG vyšetrenie s nálezom: v norme, len s ľahkým poškodením nervus safenus, čo spôsobuje trpnutie v okolí členka, pričom na trpnutí pravej dolnej končatiny v oblasti členka sa môže podieľať aj porucha funkcie chrbtice s prejavmi koreňového dráždenia. RTG vyšetrenie pravej dolnej končatiny vo februári 2012 preukázalo, že zlomenina ešte nebola dostatočne prehojená (defekt vyplnený spongiózou). Po preštudovaní všetkých odborných lekárskeho nálezov ako aj po vlastnom vyšetrení pri posudzovaní zdravotného stavu posudkový lekár ústredia Sociálnej poisťovne dospel k záveru, že pokles pracovnej schopnosti navrhovateľa na účely úrazovej renty je 40 %, a navrhovateľ aj po úraze je schopný vykonávať pôvodnú pracovnú činnosť mechanik, údržbár a majster. Poukázal na skutočnosť, že na ťažkostiach navrhovateľa sa môže podieľať aj ochorenie chrbtice pri degeneratívnych zmenách na stavcoch a medzistavcových platničkách, stav po operácii hernie disku L5-S1 s chronickými prejavmi koreňového dráždenia.

Z administratívneho spisu odporkyne, ktorý sa týka invalidného dôchodku navrhovateľa vyplýva, že navrhovateľ dlhodobo trpí ochorením chrbtice, v roku 1992 absolvoval operáciu jej drierkovej časti a už od roku 1993 poberal čiastočný invalidný dôchodok až do roku 1996, kedy mu bola jeho výplata zastavená pre nesplnenie podmienky podstatného poklesu zárobku. Od 1. augusta 2006 mu bola výplata čiastočného invalidného dôchodku uvoľnená. Nárok na túto dávku navrhovateľovi zanikol, pretože po posúdení jeho zdravotného stavu podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení bola miera poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť stanovená na 55 %, vznikol mu nárok na invalidný dôchodok, ktorého suma, určená podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení bola vyššia ako suma čiastočného invalidného dôchodku, ktorý bol priznaný podľa zákona č. 100/1988 Zb.

Invalidizujúcim ochorením navrhovateľa je ochorenie chrbtice. Už zo zápisnice o rokovaní Posudkovej komisie OSSZ v Žiari nad Hronom zo dňa 29. decembra 1992 vyplýva, že navrhovateľ sa sťažoval na slabosť, bolesti chrbtice, bolesti v krížoch vyžarujúce do pravej dolnej končatiny, nemožnosť sa zohýnať, nosiť a zdvíhať ťažké predmety .

Od 19. októbra 2010 došlo u navrhovateľa k zmene pracovného zaradenia a pracoval ako majster pri balení výrobkov, od 1. decembra 2012 bol preradený na prácu vodiča, zásobovača. Samotné preradenie na inú prácu však nie je dôvodom pre záver o viac ako 40%-nom poklese schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť.

Z odborných lekárskeho vyšetrení totiž jednoznačne vyplýva, že pracovný úraz nezanechal u navrhovateľa také následky na zdraví, ktoré by mu bránili vykonávať pôvodnú činnosť mechanika, údržbára a majstra. Pohyb v oblasti kolena a členka je len minimálne redukovaný, odporúčaná je plná záťaž. Hypotrofia svalstva v oblasti distálnej tretiny stehna a predkolenia podľa lekárskeho záverov zodpovedá následkom ochorenia chrbtice, nie pracovného úrazu. Ťažkosti, ktoré navrhovateľ uvádzal pri vyšetrení jeho zdravotného stavu a v jeho podaniach sa podstatne nelíšia od ťažkostí, uvádzaných už pri posudzovaní jeho zdravotného stavu na účely invalidity v roku 1992.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní nároku na úrazovú rentu nie je možné vychádzať z posúdenia zdravotného stavu navrhovateľa, ktoré bolo vykonané na účely posúdenia nároku na invalidný dôchodok. Posudzovanie zdravotného stavu pre nárok na invalidný dôchodok a pre nárok na úrazovú rentu je rozdielne, vychádza z iných kritérií.

Aj odvolací súd mal za preukázané, že pokles pracovnej schopnosti navrhovateľa v dôsledku pracovného úrazu a následného poškodenia kolena a členka na účely priznania úrazovej renty nie je viac ako 40 %, a že nárok na úrazovú rentu mu nevznikol. Nepochybil preto krajský súd, keď rozhodnutie odporkyne potvrdil.

V odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti, ktoré by správnosť skutkových zistení a právnych záverov krajského súdu spochybňovali. Aj odvolací súd preto rozhodnutie odporkyne považoval za súladné so zákonom a preto rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Účastníkom konania odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže v odvolacom konaní navrhovateľ nemal úspech a odporkyni v odvolacom konaní trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok